

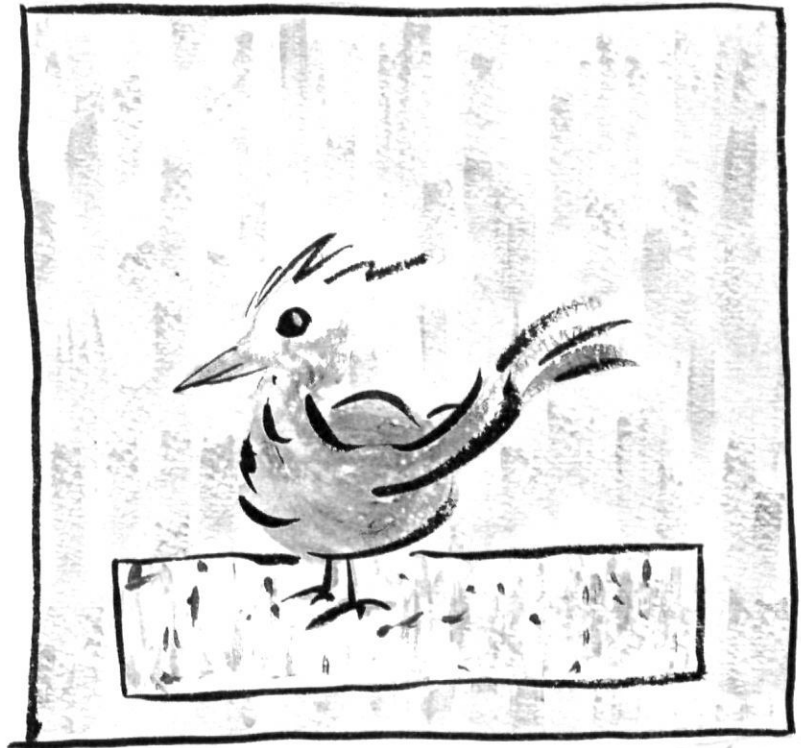
«Jolor» entre els llibres

BUSQUETS I GRABULOSA, Lluís.
Els ulls en la font.
Edicions L'Esguard.
Santa Coloma de Gramanet, 2004.
145 pàgines.

La poètica és potser la cara menys coneguda del polièdric Lluís Busquets i Grabulosa. Escriptor, periodista, docent i crític literari, *Els ulls en la font* (L'Esguard, una editorial jove i valenta) se situa en el primer dels noms que concentra l'autor olotí per ampliar, més enllà de la ja extensa obra narrativa per a adults i per a joves, la seva producció literària cap al terreny de la lírica. De fet, és més aviat una recuperació de la poesia, ja que Busquets havia encetat el gènere a *Passarelles* (1980), on ofereix mostres del seu primer poemari, *Ingenuïtats i coïtges* (1966-67), d'ara fa uns quaranta anys.

No és que sigui, doncs, un primer intent en la tasca purament poètica, sinó que representa una recuperació del gènere per fer balanç de la vida literària i la vida personal. L'obra, amb pròleg de Jordi Sarsanedas i epíleg de Carles Duarte, malda per oferir amb coherència una notable varietat de registres i formes, de manera que l'alternança de versos llargs i breus va de bracet amb sonets, haikús i díctics acadèmicament perfectes. Per això és un reflex de vida, perquè *Els ulls en la font* ve a ser, també, una exhibició del bagatge cultural de la literatura en general i de la de Lluís Busquets en particular. No ens ha de sobtar, així, que passejant per la tradició literària el poeta n'assagi les diverses formes, tot inventant-ne de pròpies i encapçalant cada poema amb almenys una citació.

Les tres parts de l'obra, *Les arrels de la celstia*, *Els espais del gaudi* i *Les fulgents vermells*, són l'origen, la vida diària i el futur incert. El conjunt de l'obra parteix de l'estiu per tornar al juny i la primera part enceta aquest passeig des de l'espai en què el poeta hi reconeix la font de la qual pertany: Olot (on recorda Vayreda), el Puigsacalm i el

Canigó (on Verdaguer s'erigeix com el gran poeta), és a dir, «Olòtia». La part central esdevé un dietari, bucòlic, irònic, crític, que retorna constantment als records i on la clau de volta de la felicitat es diu Lluç. Finalment, l'obra es tanca amb les preguntes que tot poeta es formula sobre el més enllà transcendent i que Busquets completa amb una mostra de compromís cívic amb el país.

Els ulls en la font és, en definitiva, la plasmació en un poemari de l'experiència íntima i col·lectiva, un intent de casar part del *corpus* literari universal amb la producció pròpia, d'acostar la quotidianitat del poeta amb la del lector, tot plegat per concebre, en un moment de lucidesa, que «la vida no és una estafa», sinó un «espai per a gaudir-la entre plors i rialles / -joia i dolor, jolor- sota d'un temps fatal / que fàtidicament (fatalitat infausta!) / no pot fer altra cosa que trasmudar-ho tot».

Guillem Molla